

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Hvad angaar det, som det ærede Medlem af Socialdemokratiet har anført, saa er det jo Ting, der bevæger sig helt udenom Sagen. At der sker Uretfærdigheder i mange andre Tilfælde end dette, er klart, det er saamænd ikke den eneste Uretfærdighed, der er begaaet i Verden. At disse Uretfærdigheder paatales, er lige saa klart, og hvis andre stiller sig imod denne Paataale, er det ogsaa rigtigt, og naar det sker fra konservativ Side eller fra andre Partiers Side, er de Herrer naturligvis fuldstændig berettigede til at paataale dette. Men det vedkommer jo alt sammen ikke Tilfældet her. Hvad det ærede Medlem Hr. Holsteins Henvendelse til mig angaar, saa tillod ogsaa han sig at anmasse sig en Stilling som Kontrolør af min moralske Vurdering. Dertil har det ærede Medlem aldeles ingen Ret saa lidt som noget andet Medlem. Jeg vurderer i Henhold til den Moral — god eller daarlig —, som jeg nu har. Det er min Ret til alle Tider, og undertiden kan det være min Pligt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Andersen: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel mente, at der kun er en, der kan afgøre, hvorvidt han er habil til at dømme i denne Sag, og det er ham selv. Jeg finder i det Venskabsforhold, det ærede Medlem Hr. Fraenkel staar i til Hr. P. H. Prior, et Forhold, han selv gentagne Gange meget stærkt har draget frem under denne Forhandling i Aften, en Forklaring af, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel tager fejl i denne Sag. Jeg mener ikke, at der kan lægges det ærede Medlem Hr. Fraenkel noget til Last i saa Henseende, thi netop det Venskabsforhold, hvori han staar til Hr. Prior, gør, at det er forstaaeligt, at det ærede Medlem tager fejl. Det ærede Medlem forglemmer sig i denne Sag, forglemmer sig i en saadan Grad, at han fremkommer med meget skarpe, meget stærke og meget uheldige Beskyldninger mod Socialdemokratiet i al Almindelighed og vor Presse i Særdeleshed angaaende dette Spørgsmaal, og sluttede med at erklære, at der indenfor Socialdemokratiet hersker Terror. Det gør det ærede Medlem, lige efter at han har nægtet at besvare mit Spørgsmaal til ham om, hvem det er, der har søgt at paa-

virke Hr. Lorentzen til at tage en anden Stilling end den, der oprindeligt var fremstillet i „Social-Demokraten“. Det ærede Medlem siger, at det vil han ikke, thi saa bliver disse Folk svinet til, saa det er noget saa ganske forfærdeligt. Jeg har nu den Tro, at naar det ærede Medlem ikke vil opgive Navnet paa den eller dem, der har søgt at faa Hr. Lorentzen til at sige noget andet, end han oprindeligt har sagt, er det, fordi disse netop afgiver Beviset for, at der øves Terror overfor Hr. Lorentzen.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at Udtrykket er paatalt.

Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel vil vide, at naar jeg tager Ordet overfor noget, han har sagt, kommer det vel fra en politisk Modstander, men fra en Mand, der altid har været ham personligt velvillig stemt. Jeg skal derfor ogsaa følge hans Opfordring og ikke forsøge paa at anmasse mig nogen Dom over hans Udtalelser, set fra noget Synspunkt indenfor ham selv, men nøjes med at sige ganske objektivt til det ærede Medlem, at det er min alvorlige Opfattelse, at han gør sig selv, sit Parti, denne Forsamling og det hele Land stor, stor Skade ved stadig at fremhæve, at denne Højesteretsdom, som ikke blot er en Dom, men ogsaa en Dom, som indeholder Præmissen, derfor ikke blot er en juridisk, men ogsaa en moralsk Dom, er umoralsk. Dette vil jeg gerne sige til det ærede Medlem.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Naar det ærede Medlem Hr. P. Andersen sagde, at jeg tager fejl, er det ganske berettiget fra hans Side, det ærede Medlem kan have sin Mening, og jeg kan have min Mening, men det, det ærede Medlem blot ikke maa sige, er, at jeg er inhabil; det kan han ikke afgøre. — Jeg har heroppefra og ganske bindende erklæret mig om det Vilkaar, paa hvilket jeg vilde opgive mine Navne, det nemlig, at man skaffer Form for at føre dem som Vidner, det maa saa være nok. — Og lad mig til det ærede Medlem Hr. Rode sige dette, at hvad Skade man gør, kan man nu en Gang ikke tage Hensyn til. Naar man i det offentlige Liv paataler en Uret, saa maa man paataale den, og saa maa der ske den Skade, der vil. Men at Ret og Moral